

Partierne tidligere har udpeget som Deltagere i Folkeforbundsforhandlingerne i Genève, med fuld Adgang for de paagældende til at underrette Medlemmerne af deres Partier om Karakteren af de Oplysninger, som der er givet, og paa lignende Maade maa vi forudsætte, at enhver Regering til enhver Tid vil behandle Forholdet imellem Udvalget og Rigsdagens forskellige Partier. Men dermed vil Sagen ikke være klaret. Det vil være fornødent, at der i selve Lovforslaget findes Regler for, hvorledes man kan komme fra dette Udvalg til Rigsdagens Ting eller til lukkede Møder af Rigsdagen. Det Udvalg, her er Tale om, er jo ikke et almindeligt Rigsdagsudvalg, Folketingsudvalg eller Landstingsudvalg eller Fællesudvalg, der staar i samme Forhold til Rigsdagen, som saadanne Udvalg gør, saaledes at de kan forelægge Betænkning, eventuelt Indstilling, eller i det hele taget give Oplysninger videre til Rigsdagen under de sædvanlige Former, og der maa utvivlsomt i det Øjeblik, der nedsættes et Udvalg af denne Karakter, skabes faste Regler for, hvorledes Sagerne derfra kan gaa til selve Rigsdagen, til Folketinget i hvert Tilfælde — det er det, der først og fremmest har Interesse for os i dette Ting. Hvis dette ikke sker, kan der være Grundlag for den Frygt, som navnlig er udtalt fra socialdemokratisk Side, at Forbindelsen mellem Rigsdagen og Regeringen paa dette Omraade kan blive formindsket i Stedet for forøget ved den Lovgivning, her tilsigtes.

Jeg haaber da, at Udenrigsministeren og Flertalspartierne vil stille sig forhandlingsvillige paa alle disse Punkter. Jeg regner med, at de forskellige Retninger dog vil erkende, at det vil være meget uheldigt, om Ordningen af Forholdet mellem Rigsdagen og Regeringen vedrørende Landets Udenrigspolitik skal gennemføres af et Flertal imod et Mindretal her i Salen, eller om den nuværende, fuldstændig kaotiske og fuldkommen uholdbare Tilstand, som har bestaaet de sidste to Aar paa dette Omraade, skal opretholdes. Jeg haaber paa, at man her maa forstaa, at det er i alle Partiers Interesse, at der opnaas en Ordning i Fællesskab, ved fælles Aftale, og dette vil kun kunne opnaas paa Grundlag af dette Forslag ved en Række gennemgribende Ændringer af den Karakter, jeg her har nævnt. Hvis vi ikke kan opnaa tilfredsstillende Ændringer, vil vi for vort Vedkommende ikke kunne medvirke til dette Lovforslags Gennemførelse. Jeg regner da med og haaber paa, at man under de kommende Forhandlinger vil vise den fornødne Imødekommen,

og jeg anbefaler Lovforslaget til en grundig, men hurtig Prøvelse i et Udvalg.

Udenrigsministeren (Harald Scavenius): Jeg kan ikke, som det er Tradition her, takke for den velvillige Modtagelse, dette Lovforslag har faaet. Der er ret skarp Kritik imod det. Naar det ærede Medlem Hr. P. Munch siger, at man skal vise Forhandlingsvillighed, kan jeg sige, at jeg er fuldt ud villig dertil, men det fremgik af hans Udtalelser, at det er et helt nyt Lovforslag, han ønsker skrevet. Om Forhandlingsvilligheden vil gaa saa vidt, kan jeg ikke i Dag udtale mig om. Det ærede Medlem Hr. P. Munch kritiserede særlig det foreslaede Medlemsantal og ønskede det sat op fra 15 til 20. Naar Tallet er sat til 15, er det, fordi de store Partier i Rigsdagen derigenem vil kunne blive repræsenteret i Udvalget, og fordi dette Tal er det sædvanlige for Udvalg her i Rigsdagen.

Dernæst talte det ærede Medlem om Straffebestemmelserne og sagde, at saadanne Bestemmelser var imod Rigsdagens Værdighed. Dertil vil jeg sige, at det ligger jo i Rigsdagens Haand at vedtage eller forkaste Lovforslaget. Det ærede Medlem var dog klar over, at under visse Forhold vilde et Diskretionsbrud kunne falde ind under de almindelige Straffelovsbestemmelser, men disse Bestemmelser er af en meget drakonisk Art, er der netop af den Grund foreslaaet visse Bødestraffe for de mindre Overtrædelser af Diskretionspligten.

Endelig hævdede det ærede Medlem, at der maatte skabes en vis Adgang for Udvalget til at komme i Forbindelse med Tinget. Jeg vil finde det fuldkommen overflødig at sætte Bestemmelser af den Art ind i Lovforslaget, idet saadan Adgang allerede er til Stede i Henhold til Grundlovens § 61. Jeg kan heller ikke rigtig se, hvorledes man vil kunne forme en saadan Bestemmelse, uden at den vil komme til at stride imod Grundlovens § 61. I Henhold til denne Paragraf har ethvert Medlem af Tinget Ret til med Tingets Samtykke at æske Ministrenes Forklaring paa ethvert offentligt Anliggende, og jeg kan ikke se, at man, uden at gaa herimod, i en Lovparagraf vil kunne fastsætte visse Regler for en Adgang, der allerede er til Stede. Disse Regler maatte jo være enten indskrænkende eller udvidende, og i begge Tilfælde var de imod Grundlovens § 61. Jeg kan ikke se en rettere end, at man altsaa ved at indføre en saadan Bestemmelse blot vilde komme til at afskrive Grundlovens Paragraf. Men det er selvfølgelig et Spørgsmaal, som, naar